

v lažnjivi obleki.

Vrednik Jakob Aléšovec.

Izhaja po
enkrat na mesec v Ljubljani,
kedar ga prebere in ne
konfiscira policija.

Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po
30 kr. v administraciji, Ključarske ulice (pod mestnim
trgom) št. 3 v II. nadstropji.

Velja
celo leto 3 gl., pol leta 1 gl. 50
kr. in četrť leta 80 kr. za vsacega
brez ozira na stan, naroduost in
vero.

Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Novice s križem svetá.

S Turčije. Turški sultan je postal tako gluh, da nič ne sliši, ko mu vsa druga Evropa upije, da naj gre v Azijo. Zavoljo tega in ker že davno več ne plačuje nič za svoje stanovanje, ga bodo, če o sv. Mihelu ne bo sam hotel seliti se, izselili drugi s silo.

Rusiji je sedanja postelja prekratka postala, zato moli noge že na Turško. Ker je Turek jej pregrd sosed in še ponoči nikdar miru ne da, je sklenila vzeti mu postljo in posaditi ga z evropske hiše ven v Azijo, saj tak nečednež lahko na golih tleh leži in lenobo pase.

Angleži so nesli precéj živega človeškega mesa v Azijo, zavitega v vojaško obleko. Afganci so do malega vsega pokupili na upanje in pravijo, da jih je še volja tako kupovati ga, naj ga le Angleži pridno tje pošiljajo. Taka kupčija pa Angležem ni prav nič po volji, ker je prva, pri kateri ne morejo imeti nobenega dobička.

Prusija. Bismark je že naredil svoj testament, v katerem je med drugim Avstrijo zapustil svojemu nasledniku pod tem pogojem, da si jo pridobi. Sviri ga pa, naj nikar ne loti se katoličanov, ker imajo pretrde in preostre kosti, ob katerih si je on zobe polomil in želodec pokvaril. — Stari bilje kadi zdaj avstrijski tobak in pije ruski čaj, pa pravi, da mu to bolje tekne, kakor francoski „šnops“ in laška salata.

Laški želodec se je tako raztegnil, in razbasal, da ni nikdar sit in vedno upije po Trstu in deželi do Triglava. Zato pošilja neprenehoma sem ljudi, ki naj bi vse to počasi zá-nj pripravili, da bi potem mastni grizljaj lažje požrl in prebavil. Kakor se pa kaže, se bo Lah, če kdaj plane po tem mastnem grizljaji, ob njem zadavil in potem bo za zmiraj sit želodec njegov.

Črnogorski fantje se zopet tepo s Turki, pa o tem ni toliko hrupa, kakor ga je bilo o malem ravsu v Medvodah.

Na Francoskem se po vseh šolah mladina uči stavka: „Maščujmo se nad Prusi in Nemci.“

V Avstriji so med Slovani neprenehoma vaje v potrpežljivosti. Nemški liberalci in judje se prekucujejo, brcajo in razgrajajo, kakor se jim ljubi, ter zabavljajo drugim narodom. Grof Taaffe jim vse to pusti — ne da bi se jih bal, o ne! marveč le za to, da bi skusil, koliko morejo slovanski narodi še pretrpeti in kako dolgo se jih more dražiti, da jim izkipi jeza. — Na političnem polji je tem nemcem in judom pač huda toča pobila, pa so bili tako zavarovani, da do zdaj še nimajo nobene izdatne škode. — Na Dunaji še zdaj nočejo nič kaj slovenski znaťi.

Ogri so se toliko privadili Taaffejeve kuhinje, da jim duh in dim ž nje več tako ne smrdi, ko prej. Hrvatom pa vendar še zmiraj pravijo, da, kdor ne zna mažarski, ni prav Hrvat. — Drugi narodi na Ogerskem imajo tudi še rajši telečje, svinjske in druge jezike, kakor mažarskega. Vsled tega mislijo zagrizeni mažaroni in mažarji narediti postavo, po kateri ima biti na Ogerskem vsak jezik mažarsk.

Z Dunaja. Taaffe še zmiraj šteje po „knofih“, bi li liberaluškim nemcem in judom pokazal zobe ali ne, pa ima zmiraj en „knof“ preveč ali premalo.

S Slovenije in Kranjskega. Tukaj so vsi ljudje — razen nemčurjev — sklenili, da ne bo nobeden več umrl, ker boljše in lepše še v raji ne more biti. Obljub in najlepših nad imamo toliko, da jih že nikamer več ne moremo spraviti in bomo zato zidali za sv. Kristofom velik magacin, da vse pospravimo in shranimo pod streho. Pač imamo še deželni zbor in odbor nemčursk, pač še pašujejo in nemški uradušejo okrajni glavarji in drugi uradi, pač so večrazredne šole še nemške, pač imamo v deželi še najhujše nemčurske peteline, kakor so: Kaltenegger, Vesteneck, Lipold, Pirkar, Heinrich in drugi profesorji in šolski nadzorniki, pač naši nemčurski listi še sčujejo zoper nas, sploh: pač Slovenec in njegov jezik še nič ne veljá, pač se slovenski listi še zmiraj konfiscirajo, — pa vendar, na konji smo in gospodarji v deželi mi. Saj ni treba, da bi izstradanec pijače in jedi dobil, je že dosti, da se mu le pokaže, če jo potem prav drugi povžijejo. Živijo! Slava nam!

Pavliha.

O vročini so muhe hude, nagajajo ljudem in živini, ktera potem na vse kraje brca in z repom maha. Zato je menda tudi v deželnem zboru kranjskem Vesteneck zadnje dni tako razsajal, da jaz njega in njegovih tovaršev že nisem več hotel gledat in poslušat hoditi, ampak sem raje šel na Studenec pogledat, za koliko ljudi je tam prostora, pa sem videl, da ga je za sedanje politične razmere skoro že zdaj premalo. No, sedanji deželni odbor, ki tako dobro zna skrbeti za-se in za svoje, bo že vkrenil, da prostora tam ne bo zmanjkalo.

Ko pridem s Studenca nazaj, koga srečam? Andreja Winklerja, svojega starega znanca, ki je zdaj v Ljubljani deželni predsednik ali cesarjev namestnik. Če bi ga človek prav ne poznal, bi, če ga le zagleda, rekkel, da je domač, ker nič tujega ni zapaziti na njem, kakor je bilo to pri prejšnjih deželnih predsednikih — razen mojega prijatelja Konrada, ki je zdaj minister za šolo in cerkev.

Ta Andrej toraj, ki je ves naše gore list, se mi že od daleč nasmeje in ko prideva skup, pravi:

„Ej, Pavliha, kako pa ti, ki zmeraj le po svetu hodiš, vendar enkrat prideš v Ljubljano pogledat?“

„Saj sem že bil v deželnem zboru“ — odgovorim jaz — „me mar nisi videl, kako sem nemškutarje rihtal?“

„Sem menda prepozno prišel v zbor.“

„Mogoče, ker jaz sem bil kmalu gotov s tistimi nemškutarji, od katerih ni nobeden boljši od družega. Najbolje bi bilo, če bi jih kdo v prav velik možnar vse nabasal, potem ga pa sprožil, da bi vsi zleteli tje na Nemško kam, kjer bi jih Bismark pobral — ali pa tudi ne.“

„Haha, Pavliha, ti si malo prehud. Jaz pa mislim, da bi se s teh ljudi morda vendar še dali speči pravi Avstrijci in dobri domorodci.“

„Pa poskusi! Jaz stavim, da, če jih še tolikokrat pregneteš, prekuhaš in prepečeš, ne bo nič družega žnjih, ko nemškutarji. Morda bo skorja drugačna, a sredica bo zmiraj nemškutarska.“

„Ti jih pa dobro poznaš. Si jim morda že ves drob pregledal?“

„Pa kolikokrat že! No, saj si jih tudi ti že lahko spoznal te tiče po perji in petji v deželnem zboru kranjskem, ne?“

„O, kaj pa da, je tudi prav, da so vso svojo preširnost pokazali.“

„Kaj pa misliš zdaj storiti z njimi? Dokler so ti gospodje v deželi, ne bo nič z voljo Taaffejevo, ki hoče sprijazniti in pomiriti narode.“

„Kaj bi pa ti storil, Pavliha, če bi bil ti na mojem mestu?“

„Kaj bi jaz storil z njimi? Zobé bi jim pokazal.“

„Pa kako?“

„Saj veš, da vsa ta nemškutarija sloni le ob uradnikih in nekterih lpo njih razvajenih domačinih pa prevzetnih, našo narodnost zaničevajočih tujcih.“

„To vem. Ali naj se pa vsi ti kar tako na zelji skuhaajo in snedo?“

„Kaj še, tega treba ni. Le en par najporednejših ščuk, posebno uradnikov, ki se pečajo huje s politikom kakor s

svojim poslom, je treba na trnik vjeti, pa se bodo vsi drugi vstrašili in preplašili, da ne bo nikjer nobenega več na svitlo, da bi nagajal.“

„Pa bi bil potlej velik vriš.“

„Ne boj se! Le vrzi kamen med vrabce v prosu, ki te gluše s svojim čivkanjem in zobljejo tvoje zrno, ali misliš, da ti bo kamen nazaj priletel? Ali ne bodo marveč vrabci, od največega in najglasnejega do najmanjšega čivkovca vsi mahoma vtihnili in zleteli, pa bo mir, če prav nobeden ne bo zadet?“

„Haha, to je že res, ali jaz zdaj še takega kamna nimam. Ga bom moral naročiti si z Dunaja, če ga mi bodo dali ali če ga sploh imajo.“

„Ej, grof Taaffe ga bo že imel, le reci mu, da tu brez njega ne moreš biti, ker so ti vrabci preglasni in prenadležni.“

„Saj bo nemara res treba kaj tacega. Kaj pa, če bi mi ti posodil svojo marelo vsaj za nekoliko časa?“

„To pa že, to! Tebi jo bom posodil, če je pri Kobilci ne dobiš. Samo toliko potrpi, da pridem z Dunaja nazaj.“

„Greš mar na Dunaj? H komu?“

„I, no, k ministrom. Najprvo h Konradu, ker mu imam nekaj posebnega povedati, potlej pa še k Taaffeju, ki me gotovo že težko čaka.“

„Pa ne, da bi šel mene tožit, hehe?“

„Ej, Bog varuj! Le pazi, da te nemškutarski vrabci ne snedo, vse drugo je prav. Bog te živi!“

„Srečno pot!“

„Tudi tebi, če boš šel kam! Po uradnih pisarnicah pa le nekoliko natančneje poglej po kotih, ker so zdaj zeló smetne in tudi to poprašaj, če se ne pečajo bolj z drugimi rečmi ko s svojim poslom.“

Andrej Winkler mi migne z očmi v znamenje sporazumljivosti in gre na Dolenjsko, jaz pa jo mahnem proti Dunaju.

Ni mi še pošla prva pipa, že zagledam šrango pred Dunajem in ko jo prestopim, me nagovori tam prežeči Foregger in zakriči na vso moč:

„Hoch die deutschen Schützen aus Krain!“ (To se pravi po naše: Slava nemškim strelcem s Kranjskega!)

„Kaj blodiš?“ — vrežem jaz in prizdignem marelo — „kdo je nemški strelec?“

„I, no, saj prideš s Kranjskega k shodu nemških strelcev. Kje imaš pa puško?“

„A, ti me še ne poznaš“ — rečem jaz — „ker prašaš po moji puški. Vidiš, to je moja puška, in da dobro strelja, ti bom brž pokazal.“

S tem prizdignem marelo in ko mu prvokrat pade po plečih, se spusti revše na kolena in prosi:

„Oh, ne več, ne več! Zdaj že vem, kdo si. Ti si Pavliha, kterega se ves svet boji. O tvoji mareli sem že slišal, pa nisem verjel, da je tako huda. Saj ne bom več kaj tacega storil, nikoli več.“

„Če te zraven ne bo“ — ropotam jaz — „ti si tudi eden tistih, ki misli, da je nemškutarsko žrelo že vse Slovence pri nas požrlo, in kar jih še ni, bi jih pa ti rad pohrustal, nemčurski krokar ti. Ná še eno, potem se mi pa poberi, da te ne vidim.“

S tem ga še enkrat oplazim, da zanjavka kakor maček, skoči kviško in jo cvirna, da ga komaj pete dohajajo, dokler se mi ne izgubi izpred oči.

Jaz tiho zaničevaje takega možaka, ki je le tako dolgo pogumen, dokler ne dobi nasprotnika, ali dokler ima pred seboj samo mevže, ki mu ne pokažejo zob, vkrenem na levo, ker mi pride na misel, da imam še nekaj govoriti s Taaffejem. Ker vem za njegovo stanovanje, sem brž tam in najdem spodej polno judov in nemških zagrizencev, ki se med seboj razgovarjajo in žugajo, da bodo ministra prekuncili, ker jim je premalo nemšk in judovsk, pa preveč cesarsk. Se ve, da ni treba družega, ko da jaz parkrat z

marelo mahnem, pa se vsa ta druhal razkropi na vse kraje da je pred Taaffejevo hišo na enkrat vse prazno, da bi otroci lahko žogo bili.

Taaffe je skozi okno gledal vse to, se mi nasmeje in mi migne gor. Jaz bi bil že tako šel, zdaj pa grem še nagleje — misleč, da je tudi gori pri njem kaka taka druhal, kateri bi se prilegla moja marela. Pa ni nič in ko stopim v sobo, me brž ogovori Taaffe:

„Ali si videl, kako se ta druhal vedno zbira okoli moje hiše in mi žuga?“

„Ali si pa ti videl, kako je moja marela vse razkropila? Mar nimaš ti več take marele? Saj sem ti pustil eno!“

„Jo že imam, pa si je ne upam rabiti.“

„Pojdi no! Ali si še zmiraj tak mehkužneš, da se ti kdo smili?“

„Marelo že imam, ali — saj veš, moj stol je tako nekako čuden, jaz si še zmiraj ne upam prav trdo in brez skrbi sedeti na njem. Le poglej ga, kako se majé.“

Jaz stopim k stolu, ga gledam od vseh strani, ga premikam, rujem in sujem, butam ž njim ob tla pa pravim:

„Je pač tak, kakor so vsi ministerski stoli v Avstriji. Preveč upati mu ni, pa vendar tebe bo že še dolgo držal, nič se ne boj! Če se bo kaj majal, ga bodo pa Slovani podložili.“

Te pohvale stola zeló vesel mi stisne Taaffe roko pa pravi: „Zdaj bova pa eno rekla, Pavliha. S čem ti morem postreči?“

„Za zdaj z ničemer, ker sem se jaz zaklel, da pri vsem najinem prijateljstvu ne pijem s tabo prej, da boš storil, kar sem ti prišel zdaj praviti.“

„No? kaj pa je? Kar povej mi!“

„Ti moraš v avstrijski hiši najprvo red narediti, da bo vsak, ki v nji stanuje, imel vse, kar mu gre.“

„I no, kaj ni še vse v redu?“

„Ne delaj se nevednega ali ne misli, da sem jaz neveden! Do zdaj je pač res že nekoliko več reda, da sme tudi Slovan zaukati, ali vendar — Nemci, judje in nemškutarji še zmiraj preveč razgrajajo. Le pomisli, kako je delal letos kranjski deželni zbor! Ali se to spodobi za slovensko deželo? Zakaj še nisi razpodil ga v vse vetrove?“

Taaffe se premika na svojem stolu, kakor da bi ga bila bolha vjedla, pa nekaj mrmra, češ, da še ni čas za to.

„Se ve da ni! Kdaj pa bo? O sv. Nikoli, je-li? Brez šale. Veš, če ga ne boš do jeseni razpustil, bova pa midva eno zaplesala, da se ti bo v glavi zvrtilo. Pa še nekaj. Kako pa to, da ti je tisti Kaltenegger tako na srce priraščen? Ali res ni nikjer drugje prostora zá-nj, kakor ravno pri nas, kjer ga tako malo maramo, kakor molja v kužuhu? Ali ga ne boš kmalu prestavil tje, kamor ga srce pelja, — med Nemce?“

Taaffe je zopet v veliki zadregi in se izgovarja s tem, da bo vse počasi že šlo, saj imamo zdaj Winklerja.

„Ej, kaj boš to pravil“ — rečem jaz — „Andrej je že poštena domača duša, mož dobre volje in še boljšega srca, ali kaj pomaga vse to, če mu ti ne daš moči in oblasti, da bi tako ravnal kakor bi bilo treba, in včasih tudi planil med nemčursko gručo ter prijel kterega razsajalca za ušesa. Kozel bo hodil v zelnik zmiraj, dokler ne dobi krepke po dlaki.“

„Saj so postave“ — črhne Taaffe.

„Kaj pa da so! Saj je tudi krog zelnikov ograja ali meja, pa kaj pomaga, če kozli čez njo skačejo! Le poglej n. nr. Frencljna v Litiji.“

„Tiho! Stoj malo, meni se zdi, da gre ravno Konrad“ — reče Taaffe in teče k vratam. Pa te se odpro še prej ko je pri njih, in res se pokaže med vratmi moj stari prijatelj Konrad, s katerim sva že pred več leti kranjske klobase jedla. Ko zagleda mene, šine memo Taaffeja in zavriska:

„Juhej, Pavliha je prišel! Je gotovo prinesel kranjskih klobas!“

„Da, da“ — se nasmehe Taaffe — „meni jih že ves čas reže, pa imajo nekako čuden okus. Ravno sva prišla do litijskega Frencljna. Pokusi ta kos ti, če ti bo dišal in teknil, meni ne diši.“

Konrad se pri tem strese in v stran pogleda ter mrmra nekaj o premladem kozlu, ki se, ko rogé dobi, hoče z vsakim bosti, pa ne pomisli, da utegne pri tem priti ob nje. Taaffe se obriše z robcem in meni se zdi, kakor da bi se za njim smejal, češ, naj tudi ta pokusi Pavlihove klobase. Jaz pa se delam, kakor da bi tega ne bil nič zapazil, in dražim Konrada:

„Meni je ta Frenclj strašno všeč, je fest fant, škoda, da ni več „ledik“ ali samec, drugače bi se dekleta kar trgala zá-nj.“

„Pojdi se solit, Pavliha“ — reče Konrad — „tvoje klobase so čisto neslane. Saj bi jaz tudi raje videl, če bi bil Frenclj še fant.“

„Ne, brez zamere, Konrad“ — ga tolažim jaz — „moja misel je ta, da bi bil na boljsem mestu doli kje v Bosni za pašo.“

„Zakaj?“ — poprašuje Konrad.

„I, no, saj veš“ — pritisne Taaffe — „da vsak Turek sme toliko žen imeti, kolikor jih rediti more.“

„Je že prav“ — renči Konrad — „pa tam ni tastov ki bi zetom pod rame segali z denarnimi podporami.“

„Ali vendar je ta mož strašno drzen in če bi pred njim ne bilo že Napoleona, bi on kar Evropo si podvrigel. Lahko si ponosen ná-nj, ker presega vse druge okrajne glavarje na Kranjskem. Saj si bral, kaj je v deželnem zboru kranjskem rekel: da ima kranjska dežela veliko črnih pik.“

„Res, preveč je skoro okrajnih glavarstev na Kranjskem“ — se oglasi Taaffe — „bomo morali malo pomisliti, kako bi jih vsaj nekaj odpravili.“

„Tega ravno zdaj še ni treba“ — rečem jaz — „le nekaj okrajnih glavarjev bi bilo treba zameniti z drugimi, te pa poslati na pr. v Bosno ali pa na sever v našo novo Franc-Jozefovo deželo, a prvega litijskega Frencljna, potlej bo že manj črnih pik na Kranjskem.“

Taaffe se pri tem nekaj zapiše, Konrad pa pravi: „No, zavoljo Frencljna si jaz ne bom zamere iskal pri ljudeh, saj veš, Pavliha, kakšen je.“

„Dobro, dobro“ — se obrnem jaz proti njemu — „saj vem, da si bil ti na Kranjskem še najboljši deželni predsednik, za tabo do Winklerja ni bilo nobenega tacega. Pa vendar — povej mi, ali boš dal v šoli slovenskemu jeziku pristojno mu veljavo, da ne bo revše vedno za pečjo klečalo in balo se šibe? Kaj ko bi tako-le malo začel vdrihati po najprvih, na pr. po Pirkarji? Jaz ti posodim marelo, da boš polagoma vse lahko malo pošlatal. Saj niso tako hudi, kakor misliš, vgriznil te nobeden ne bo.“

„Počasi, počasi“ — odgovori Konrad — „bo prišlo samo po sebi.“

„Da, da“ — pristavi Taaffe — „le ne preneglo, potrpljenja je treba in polagoma vse pride.“

„A, tako?“ — pravim jaz in vstanem — „počasi in potrpljenje?! Vesta, kaj pride samo ob sebi? Smrt! Toda vesta kaj, to ni nič. Mi bi radi to, kar nam sedanja vlada obeta, dobili še, dokler smo živi, po smrti ne maramo ne za oblube ne za nič družega. Zato, veš Taaffe in ti Konrad, če ne bo kmalu kaj, kar bomo videli in čutili, tudi poslušali ne bomo več obljub. Saj se še otrok naveliča in vero zgubi, če se mu zmiraj le obeta, a nikoli nič ne dá. „Paga pantalon!“ pravi Lah, Slovenec pa: „Pokaži kaj, da bom videl“, potlej utegnemo še dalje govoriti. Dozdaj ima pa Slovenec od tega ministerstva toliko, kolikor lačen od kruha v škrinji zaklenjenega!“

„Saj imate Winklerja“ — omeni Taaffe.

„Kaj pa da, ali daj mu tudi moč, razveži mu roke. Med našim poštenim in dobrovoljnim Andrejem pa smo mi tako, kakor o mrazu človek pri ognju: na eni strani je zmrznjen, na drugi pa pečen. Skrbi toraj, da bo najprvo deželni zbor kranjski razpuščen, na vse drugo bomo potem že še počakali, če ni drugače, da le predolgo ne bo.“

Po teh besedah grem ponosno s sobe in ko me nazaj kličeta, rečem: „Me ne bo prej, da bo deželni zbor razpuščen.“

Kam sem na to šel, bom že drugič povedal.

Rešpehtarjova kuharica.

Zdej je pa res vroče, ni treba, de b' človek glih per šparherd stal, že toko dost švica še v senc. Pa tud drgač je vroče blo ta zadnje dni, po luft je vse kar švigal in tud toče pa strele je blo dost.

Pa kaj bom plavšala od vremena, k' že vsak ž njim začne pogovor, koker de b' jest tud nič družga ne vedla! Bom raj povedala, koko se m' je godil naprej, k' sem ta zadenj bart pravla, per koko gvavtnem rešpehtarji de sem bla. Zdej že nisem več tam, sva se kmal po tistem plavš avflezvala, k' so bli hudi. de

sem pravla od njih boleznj, de imajo nemčurje v krvi. Kar plačal so me, pa sem šla abfertigana na en privat-kvartir, polej je pa spet peršla Žefa, k' že toko ves mest pozna, in me je nakomendirala k enmo rešpehtarji belj ta niže sorte, h ktermo b' še šla ne bla, če, b' mi ne blo glih za to, de cajt preženem pa mal ldi preštediram, k' je to vsakmo k nuc. Nejj zdej povem, koko je tam blo.

Jest sem mislila, de gospod, k' so še belj na ta mlado plat in se toko ofertno nosjo, koker de b' bla vsa Ibljana njih, bodo res kej belj na štifte pa doma kej belj na biks, pa sem kmal zvedla, de je le toko vse na „golf“, koker Gorenc prav. Od frave nič ne rečem, k' so toko belj revca, koker vse take iblanske, pa že ta prvi juter sem' je toko čuden zdel, k' so peršli en gospodje k nam, nekej zapisaval po cimrih, polej pa še mene prašal, čigav je tist kufer, k imam jest gvant v njem. Tud ta drugo ni blo nič voreng, svojo košto sem mogla jest še s svojga zakladat, če sem ota sita bit. Zato sem kmal avfkindala in čakala le še, de mi cajt preteče, k' mi še to ni blo všeč, de so zmirej čez Slobenarje šimfal in nič slobenarske muske niso mogli lajdat.

Enkrat v zboto zjutrej, k' sem peršla po dnar za na plac, k' so ga zmerej po vseh varžetih skep spravljaj, so rekli:

„Veš, Špela, to je za dons. Za juter pa ni treba nič nakupit, ne bomo domá kosil. Tu imaš ti en zeksar za kosil.“

„Kam pa bodo šli?“ — baram jest in obračam tist zeksar.

„Na Šmarno goro“ — je njih antvert.

„No, to je pa lepo, de gredo na božjo pot. Al jih pojde več?“

„Več, več, cel ferajn nas bo.“

„Aha, cela čitalnica, al Sokolci tud?“

Per teh mojih besedah se pa toko stresejo, koker de

b' jih gad pičel, in pravjo: „Kaj misliš, de bom jest per toko gmej ldeh? Mi smo vse belj nobliht, mi, kar nas je per tist litertabli.“

„Per kakšni tabli so, če smem prašat?“

„Per litertabli.“

„Aha, to je ena tabla, na kter so litri, potlej pa vsak pije, kolker more, kaj ne?“

„Šema nevedna, to je en ferajn za petje.“

„Toko? Čuden, de jest nisem nič slišala še od njega. Kakšen pa je, al je slobenarsk al nemčursk?“

„Na nobeno plat.“

„To je: ne tič ne miš, ne krop ne voda. Al zdej gredo pa na Šmarno goro na božjo pot prave pameti prosit al kal?“

„Tiho! Ti si tud ena skrita Slobenarka, bova že zrajtala, k' nazaj pridemo, kavka ti.“

S tem nataknejo cvikar na nos pa gredo, jest se pa kar na tihem smejam v pest, k' sem že toko namnila se avfkindat taki geržoftni, k' dá v nedeljo en zeksar za kosil, s kterim še na šištati v tisto foljkskuhelj ne morem iti.

Ta drug juter res zgodej grejo, jest sem šla za njim na pajnvof, pa sem vidla res lepo družno, k' je bla kar za kontroferat. Naš rešpehtar so med njo še ta velkga špilal, polej pa že lohka vsak ugane, kakšni so mogli še le ta drug bit. Preden so šli na ceh, sem jim jest še rekla:

„Le dober se avfirejte, de ne bo spet kakšne laferje, koker je zmirej rada, če kakšen sitnež kam gre.“

Oba, frava in rešpehtar, sta me nekok giftno pogledala pa sta šla, jest pa v cerkev, k' sem imela ves dopoldne cajt. Popoldan sva z Žefo šle v Šiško zapit tist zeksar, k' sem ga dobila jest za kosil, in b' se ga ble kmal nasekale prov fest. Plavšale nisva nič, samo mejhen sva se pogovorle čez vse ldi, kar jih poznavaj, pa nič jih nisva opravljale.

Zvečer sem jest čakala svoje geržoftne z lučjo. Dolg jih ni blo, pa so nazadnje vendar peršli. Že po stengah gor so pihal koker lukamatija.

„Brž tec po dohtarja, Špela, jest sem ubit, oba sva ubita“ — zakriče, de se jest res vstrašim, k sta v ksiht oba toko zelena.

„Kej so pa ubiti, nej povdo“ — rečem jest — „morbit se da opravit še brez dohtarja, k' sem jest tud toko-le pol enga.“

„Povsod sem ubit, povsod, že tri škafe krvi mi je odteklo, nji pa tud tolk“ — hité naprej pravit. Še le s težko mujo zvem od njih, de so v Medvodah srovi paverski kmetje Ibljančane napadli in jih do ferdamenta pobil še več koker jih je blo, in de je od prelite krvi v Medvodah zdej kar povodenj.

„Jej, jej, to je pa res strašno“ — rečem jest — „kaj so pa delal na Gori in v Medvodah, de je vsula se taka toča?“

„Nič, prov nič. Na orgljah nismo igrali polk, zunaj cerkve na britof nismo plesal, pri maši nismo bli, ampak golaš smo kuhal, mokrih srajc nismo na seb sušil, ampak na grmovji, v cerkvi ni nobeden cigar kadil, dol gredé nismo na poti nič škode delal, v Medvodah nismo okol kozolcev nikjer kadil, pa tud pijan nismo bli.“

„Al kdo pravi, de so vse to tribal?“ — baram jest.

„Zdej še ne, pa boš vidla, de bodo že jutri slobenarske cajtenge vse to drukale.“

„Če pa Oni to že naprej vedó, je vender mal ferdohtno, nej ne zamerjo“ — rečem jest, polej pa še pravim: „K' so Oni toko kunštni, de take rči naprej vedo, je pa res škoda, de niso že kej več iblajtar al pijontar koker so. Še belj škoda pa je, de so Jim per ajzenpon takrat, ko so bli na Štajarskem, dal tist, koker se prav la v f p o s, sej Oni belj vedó.“

Zdej pa rešpehtarji kar kri v glavo šine, de se očjo v mene zaletet, jest jim pa pokažem kuhovenco in rečem:

„Le počas! Nej ne pozabjo, de so ubiti. Kje so pa zgubli tiste tri škafe krvi? Bom šla jest brž pó-njo, če je glih noč že.“

Na to ne dajo nobene antvert, k' se moje kuhovence zbojé, frava jih spravjo not rekoč, de ne bodo še belj ubit, koker so že, in do jutra je bil gmah. Še le ta trek dan, k' je blo v slobenarskih cajtengah res drukan per en glih tist, kar so men pravli, samo de je blo vse narobe zavít, še le ta trek dan, k so spet k seb peršli in vidli, de niso ubit, so perderli nád-me, koker de b' bla jest tist splavšala. Te legnat sem pa jest že komej čakala in — pa kaj bi pravla! Narezen sva šla še tisto uro in jest sem bla prov vesela, de sem še svojih par grošov lona dobila.

K sem s tinstmanam, k' je moj kufer nesel, šla po plac na kvarter, pa me dobi Žefa in prec ugane, zakaj de sem šla stran, in mi pové, de so slobenarske cajtenge tga iblajtarja strašno zrihtale, de mu to ne bo k nuc. Polej pa reče:

„Ti, Špela, zdej pa vem za en prov voreng dinst per enem ta velikih rešpehtarjov.“

„Kaj pa je za eden?“ — baram jest.

„To je tist cesarsk dohtar, k per krvav riht ldi na ta hud pečat devlje in od vsakga, k je v precés al v žeht a raj žleht koker dobro misli.“

„Aha, že vem! Al ni ta tist, k' slobenarske cajtenge toko v strah imá in jih večkrat kar na tarčo dene in jih v left spusti?“

„Ja, ga že poznaš. Al češ iti k njem? Glih dons je šla ena preč, lohka kar greš. Če t' je prov, pa greva ke, boš kar ostala.“

Men je to prov, zato se s tinstmanam kar obrnemo pa gremo. Gospoda ni blo domá, so bli v kanclij, s fravo, k' so prov luštni, sva se brž zastopile in zglihale, pa je blo.

Preden sem šla v kuhnjo k šparherd, so mi še frava rekli:

„Veš, de se boš znala rihtat. Naš gospod so včasih mal belj akleh in špintek, jim ni vsaka reč po gust.“

„Kaj pa nejraj imajo?“ — baram jest.

„Ja, tistga ni tukej dobit. Ko b' imel vsak dan enga Slobenarja na kislem zelj al pa kakšenga pohanga lanc-presidenta, k' s Slobenarji drži. Če se kakšen Slobenar kje vjame v tiste mreže parengrofov, se pa dene v paco, preden se vrihta. Zabela so najbolj slobenarske cajtenge, kterih si gospod po navad nejraj na debel vštélajo. Po tem se rihtéj, pa se boš gospodu strašno perkupila.“

„Kaj pa, al ta tajčarskih cajteng ne obrajtajo?“ — baram jest — „sej jih tud lohka vštélajo, k' se toko same ponujajo.“

„Tajčarske niso toko žmahtne, nimajo v seb tistih gvircov, koker slobenarske. Naš gospod so kar švoh, če delj cajta ne dobé slobenarskih.“

Jest s' to dober zamerkam, desglih takih riht še ni sem nikjer kuhala, in nardim ta prv kosil. Gospod pridejo s kanclije, jest se jim forštelam, koker se šika, pa so prov frajndleh z menoj koker človk, k' še nikomer ni krivice storil. Pa tud kranjsk še precéj dober govore, jest mislim, de znajo tud pisat to špraho, čeglih morbit ne po foršrift. Pod nosam imajo meštace koker tista krtača za belj ta grob blago, ta druga peršona je pa belj od ta mejhnih, so ratal belj na ta debelo, koker na ta dolgo, morjo že take sorte bit, al pa jim špiža, koker so jo zdej navajen, toko tavba.

Toko je šlo nekej cajta vse dober, kar naenkrat pa jim nobena špiža ni dost žmahtna, desglih sem jest fest blila s tistmi slobenarskmi cajtengam; jest sem vidla, de so ves repetit zgubli, zato jim enkrat rečem:

„V želodcu per Njih ne bo vse voreng, nej mi verjamejo in pokličejo padarja.“

Res pride padar, jih vse pregleda, maje z glavo in pravi:

„Oni so se nekej pregrešli al pa niso imel take košte, kokersno nejbelj obrajtajo. Kaj imajo pa nejraj?“

„Kakšenga mastenga Slobenarja“ — je gospodov antvert — „al pa še rajši kakšenga prezidenta.“

„Ja, to se zdaj težko dobi“ — reče padar.

„Kakšne prov frišne slobenarske cajtenge bi ble tud dobre“ — zdihnejo gospod.

„No, ali jih ne morjo dobiti kje?“ — popraša pader in reče še naprej: „Nejmenj ene dvakrat, trikrat nej s jih dober pervošjo, bodo vidli, de Jim bo nual. Sam tolk nej se varjejo, de ne bo kakšnih meškurskih kej vmes.“

„O, meškurskih nič ne maram, samo dvakrat sem s' jih pervošil, pa še takrat m' niso nič kej dober storle. Moj želodec je le belj za slobenarske všafan. Bom šel brž gledat, če so ktere v mrež, k toko bliz mem njih letajo.“

Pa so res šli in dvakrat zapored vjeli tistga „Slovenca“ pa enkrat „Narod“ pa so rekli, de je Slovenec belj žmahten, zato so s' ga dvakrat pervošil. K' so oba pozobal, so bli pa zdrav in zdej imajo spet tak repetit, de se res bojim, de b' si še „Brenceljna“ ne pervošil. Zato pa jest dons nočem nič več plavšat, bom že drug bart, če jim bo „Brencelj“ srečno všel.

Adijo za ta cajt!

Kako znajo nemčurski pisuni grditi našo deželo.

Že stara pesem, ki se pa vendar zmiraj ponavlja.

I.

V kakem kraji kdo za kakim nemčurčkom nekoliko poteptá, da se ta malo vstraši.

Iz te pač neotesane, pa tudi nič vredne dogodbe se potem razvije tako-le pisarenje in telegrafovanje nemškim listom.

1. telegram. Surov napad kmetov na mirne meščane. Število ubitih in ranjenih še ni znano.

2. telegram. Po narodnih vodjih nahujskani slovenski kmetje so napadli mirne meščane zavoljo njih nemškega mišljenja. Šest ubitih, veliko ranjenih. Med napadovalci več slovenskih prvakov.

3. telegram. Napad je bila velikanska bitva, vodil jo je dr. Bleiweis sam. Okoli njega je bilo videti več državnih in deželnih poslancev pa mestnih odbornikov. Sluti se, da je deželni predsednik vedel za napad.

4. telegram (ministru Taaffeju). Vsa dežela na nogah zoper Nemce. Strašen punt. Število pobitih in zaklanih neznan. Brž pol avstrijske armade sèm!

1. dopis nemškemu listu. Zopet se je jasno pokazal sad tako zvane narodne omike, kterega že leta in leta sejejo zapeljivci naroda. Čuj svet in strmi! Družba moških, žensk in otrok je šla z mesta na kmete razveseljevat se. Že ves dan so pa surovi slovenski kmetje gledali mirno družbo in ko pride večer, so padli po nji in pobili vse v tla, da le eden ni živ ostal. Le eden, ki je klanju srečno ušel, je prinesel strašno novico, da je sam videl, kako so divjaki potem pobite možke, ženske in otroke žive pekli, kuhali in cvrli pa jedli. Ušlemu revežu so odsekali obe nogi in ga silili, da je gledal, kako so ji pekli in jedli kanibali, še le potem jim je mogel vteči. To niso ljudje, to so zveri! In sedanja deželna vlada vse to mirno gleda?!

2. dopis nemškemu listu. Zdaj še le morem natančneje popisati grozno klanje. Pod poveljstvom dr. Bleiweisa, dr. Zarnika in dr. Vošnjaka so surovi slovenski kmetje napadli mirne meščane, ravno s procesijo s cerkve gredoče, in jih vse grozno razmesarili. In žandarji, mesto da bi bili branili napadene, so še svetili pri klanji! Ni čuda, da se kaj tacega godi, ker imamo tacega deželnega predsednika in tako ministerstvo. Odslej nemškemu meščanu ne bo varno hoditi na kmete, če si ne bo dal na čelo vžgati Bleiweisovega pečata.

3. *dopis nemčurskemu časniku.* Neverjetno, kar se pri nas godi. Čeravno sta že dva dneva pretekla po znanem strašnem napadu nemško mislečih mirnih meščanov, še zdaj ni dežela z vojaki preplavljena in nikjer ni videti nobenega prvaka na vislicah, še celó zaprli niso nobenega. Ali smo na Turškem? Mi zahtevamo, da ves svet napove vojsko državi, v kateri se kaj tacega ne sme goditi brez kazni.

II.

V drugem kraji se ne zgodi nič, prav nič, solnce zaide, kakor je zjutraj vzšlo, in kraj je zvečer tak, kakor je bil zjutraj, ljudje, živina in tiči gredo spat, kakor so vstali, le za dan stareji.

Iz te grozne dogodbe se rodé telegrami in dopisi n. pr.:

1. *telegram.* Včeraj sta dva slovenska kmeta napadla nemškega popotnika in ga tako dolgo mučila, da je čez dve uri umrl. (Dostavek vredništva. To je sad hujskanja narodnjakov! Mi se ne čudimo takim dogodbam, saj so narodnjaki pod ščitom sedanje vlade vsega varni.)

2. *telegram.* Kmeta, ki sta ubila nemškega popotnika, sta bila preoblečena prvaka, najbrž dr. Bleiweis in dr. Zarnik. Divjaka še duše nemškega popotnika nista žive pustila, marveč jo obesila na narodno drevo — lipo, da se je zadavila in so jo potem vrane snedle.

Dopis nemškemu časniku. O umoru nemškega popotnika po slovenskih prvakah sem površno že poročal, zdaj sem zvedel še nadržbnosti, ki kažejo, kako divji in krvoločni so prebivalci te dežele. Umor ta je bil dobro premišljen in že davno namerovan in ker nemški popotnik le ni hotel priti, so si ga kar izmislili in zapeljali mene, da sem ga jaz nevedoč telegrafično umoril. Ali ni to najstrašnejša krvoločnost, za katero prav za prav nobenega pravega izraza ne najdem? In tako divje ljudstvo se še na svetu trpi? Jaz si nisem več svest življenja, zato bom potegnul drugam, če bom le mogel živ odnesti pete.

III.

S težkim trudom in v tihi noči, ko vsi upniki, krčmarji, krojači in drugi strašni ljudje spe, se posreči pisunu še živemu uiti v drugo deželo, kjer je toliko zlata in srebra, da se ni treba za denar — lagati. Za njim gledate morda sodnija in policija, gotovo pa upniki, kateri ga bodo imeli najdalje v spominu.

IV.

Nasledki: Par slovenskih listov se konfiscira, nekaj tiskovnih in drugih pravn nastane, morda je tudi kdo obsojen. Vsakako pa je veliko pisanja, protokoliranja, zasliševanja, pritožeb, sodnijskih obravnav, nepotrebnega dela, denarnih stroškov, zamude časa, veliko zamer, razpora med znanci in prijatelji, največ pa — blamaže.

Glavna stvar se pa vendar-le doseže in ta je: Dežela trpi na svojem dobrem imenu kolikor toliko, in tega je kriv pisunsk nemšk cigan.

„Niks tajč!“

(Godi se na Sorici na Gorenjskem.)

Pred vasjo pod lipo počiva star spoštljiv starček, približa se mu prevzetem mladič, ki ga jako osorno pogleda in zareži nad njim:

„Kaj delaš tukaj, stavec, in kdo si?“

„Jaz sem slovenski duh“ odgovori stavec ponosno.

„Jaz sem pa nemški šomašter in sem prišel sem varovat nemški jezik“ — odgovori mladič prevzetno.

Zdaj se prične sledeč pogovor:

Slovenski duh. Kaj je tvoj namen?

Nemški šomašter. Napravl bom nemško šolo tu.

Slov. duh. Komu? Pustovkam, jastrebom in vranam?
N. šomašter. Saj je ta vas vsa nemška, zato mora imeti tudi šolo nemško.

Slov. duh. Vsa vas, praviš? No, če je vsa vas nemška, bodi jej tudi šola nemška.

N. šomašter. I, no, mlajših bo že kateri nekoliko slovenski znal, ker so v sredi med Slovenci.

Slov. duh. Pojdi z mano, da se sam prepričaš, kdo zna nemški.

Na to gresta v vas. Prvega zagledata dečka okoli 8 let. Nemški šomašter ga brž ogovori nemški, deček ga debelo gleda in steče.

„Ali si videl“ — pravi slovenski duh, — „koliko zna nemški?“

„Ta je še premajhen, toraj že poslovenjen“ — se izgovarja nemški šomašter — „vse drugače bo pri starejem, boš že videl.“

V tem srečata pastirja, fanta okoli 15 let. Nemški šomašter ga brž praša, od kod je doma.

„Niks tajč!“ — je odgovor fanta, ki šomaštru še vrh tega „osle“ pokaže in z bičem pokaje gre za živino.

Starček se namuza, šomašter pa pravi: „Ta že zna, pa je poreden. Pri drugem bom drugače začel.“

Gresta naprej. Pred hišo zagledata fanta kakih 20 let, ki ju vljudno pozdravi želeč jima „dober dan.“ Tega ogovori šomašter ter mu ponudi nemško knjigo v dar. Fant ga debelo pogleda in reče: „Slovenski znam že brati, nemški pa ne razumim ne besedice.“ In ko vidi, da nemški šomašter gleda, kakor da bi ga ne razumil, mu dá knjigo nazaj in prav glasno zaupije:

„Niks tajč!“

Slovenski duh se zopet nasmehne šomaštru, ki godrnjaje pravi:

„No, bova videla, kaj bo reklo ono-le čvrsto in zalo dekle, ki gre proti nama. Vidi se jej, da po njenih žilah teče nemška kri.“

Res krasno dekle se bliža z jerbasom na glavi, prisodil bi jej komaj 20 let. Šomašter jo prijazno ogovori nemški, a ona vkrene v stran in mrmra: „To mora že kak cigan biti, ki še našega jezika ne zna.“ — Glasno pa zaupije: „Niks tajč!“

„Ta bo že s kake tuje vasi“ — renči nemški šomašter — „pri onih-le, ki tam na njivi žanjejo, bo drugače. Čuj, ali ne pojo?“

Res je slišati veselo, vbrano petje, a kaj je to? Marijna pesem po Riharjevih napevih. Zopet strmi nemški šomašter, stopi med pevke in reče nemški:

„Zapojte eno domačo, nemško!“

Pevke vtihnajo, hihitajo med seboj, češ, kaj neki ta človek hoče od njih, ki ga ne razumijo, in nazadnje mu čvrsta ženska prav odločno veli:

„Marš, tu niks tajč!“

V tem pa pride od strani krepek možak okoli 35 let star, pogleda tujca in praša, kaj hočeta.

„Nič posebnega“ — odgovori starček — „ta-le mladencé išče pri vas koga, ki bi nemški znal.“

„Tako?“ — odgovori kmet in gleda šomaštra od nog do glave, „od kod pa je, da ne ve da pri nas že davno nihče več ne zna nemški, ker nam tega tudi treba ni?“ Je že zopet eden takih sleparjev, ki nam hoče kaj novega vsiliti.“ — In proti šomaštru obrnjen reče osorno: „Niks tajč, niks!“

Starček ponemči kmeta odgovor šomaštru, ki čedalje bolj strmi, potem gresta naprej. Pred hišo dobita starčka čez 60 let.

„Ta bo vendar znal nemški“ — si misli šomašter, stopi k njemu in ga ogovori. Ali starček napenja uho in lovi vá-nj tuje besede, potem maje z glavo in praša:

„Meni se zdi, da sem tak jezik enkrat nekje slišal. Ali ni to furlanski ali pa francoski? Jaz ga ne zazumim!“

Slovenski duh se nasmehne, šomašter pa stoji kakor polit pes, in renči:

„To je pa vendar čudno. Ali ne znate nemški — tajč?“
„Tajč?“ — se čudi starček — „o tajč niks, tajč“ — obrne hrbet in gre.

Pride prav stara žena s hiše. „To je gotovo ena, ki zna nemški“ — pravi šomašter in jo ogovori. Ali zopet vse zastonj, žena maje z glavo in hiti praviti: „pri nas niks tajč, niks veršand.“

„No, zdaj si menda vendar prepričan“ — pravi po vsem tem slovenski duh — „da tu od 7letnega otroka do 70letnega starčka nihče več nemški ne zna?“

V tem trenutku se oglasi jima za hrptom star možiček in prosi:

„Bitt' schön a Almosen, bitt' schön!“

Nemškemu šomaštru se zasveti obraz, brž seže v žep in pomoli beraču izdaten dar ter ga praša nemški:

„Od kod ste, vrli mož? S ktere hiše?“

„O, daleč od tod, tam s Koroškega, še gori nad Beljakom sem doma.“

Slovenski duh se na vse grlo zasmeje in reče šomaštru, ki stoji pred njim ves poparjen:

„No, vidiš, sva vendar dobila enega, ki nemški zna, le škoda, da ni Sorčan, ampak gorenji Korošec, haha! Zdaj boš menda vendar spoznal, da je tukaj nemške šole ravno tako malo treba, kakor pèsù podkve.“

„Ej, ljudje so preslepljeni po duhovnih in družih sovražnikih nemškega jezika“ — odgovori šomašter. „Da bi jih le kaj več skup dobil kje, bi že videl, kako bi se vsi oglasili za nemško šolo.“

Starček ga pelje v gostilnico, kjer res sedi nekaj možakov razne starosti. Pogovor je se ve da slovenski, in ko se nemški šomašter vmes vtakne in praša, če bi ne marali nemške šole, katero vprašanje jim starček posloveni, se vzdignejo vsi in kriče:

„Nemško šolo, kaj pa da! Saj se še zdaj otroci premalo nauče, potlej bi se pa prav nič ne, če bi se z nemščino vkvarjali. Še tega se manjka! Kdor se hoče učiti nemščine, naj se je pa gre v mesto učiti, mi lahko opravimo brez nje. Le ven s tem krivim nemškim prerokom, kar ven! Tukaj niks tajč!“

In ni bilo drugače, da je moral iti, če ne, bi mu bili možje pomagali. Slovenski duh pa se je oparjenemu nemškemu šomaštru smijal in mu rekel za pot:

„Vidiš, taka je Sorica, katero hočeš ti osrečiti z nemško šolo. Le idi in povej tistim, ki so te poslali, da sem jaz tu že star in siv, ne bodo me pregnali. Sorica je moja — slovenska, le pustite nas pri miru, kakor puščamo mi vas.“

Pripoznanje ljubljanskim „litertaflerjem.“

„Doma človek nič ne velja“ — je star pregovor. Tako so naše „litertaflerje“ zavoljo tega, ker so na Šmarni gori premočene srajce sušili, med tem pa brez njih okoli hodili, slovenski časniki grdo zgrabili.

Vse drugače Culujski Kafri doli v Afriki. Ko so ti zvedeli, kako dostojno se je to nemčursko društvo na Šmarni gori vedlo, so brž vse „litertaflerje“ izvolili si za častne „Culu-Kafre“, ob enem pa pisali društvu, da vsi k njemu pristopijo za prave, delujoče ude.

Ponosen na to čast in pripoznanje je načelnik Bavbrečka sklenil, s svojimi starimi in na novo pridobljenimi udi kazati se po svetu, da bodo ljudje občudovali „litertaflerje“ in strmeli nad tem, kar znajo. Ni dvoma da bi svojega namena ne dosegli. To društvo je gotovo najlepši kinč naše dežele, zato bi bila neizmerna škoda, če bi ga vrag vzel.

Za kaj ima po mislih naših narodnih nasprotnikov slovenski kmet otroke.

1. Za to, da jih do šestega leta redi z delom svojih rok in s skrbmi svojih las brez vsake državne podpore. Če jih ne more rediti sam, naj jih redi soseska ali občina,

2. Ko so prestopili šesto leto, naj jih dobi v oblast učitelj, ki jim mora v prvi vrsti v glavo ubijati nemščino, oče pa ima skrbeti mu za jed, obleko in šolsko orodje.

3. Ko je predsedel šolska leta, sme ga imeti še par let oče, da mu pomaga davke pridelovati.

4. Z dvajsetim letom postane lastnina države, če je za to dober. Vzamejo ga v vojake in oče ima le toliko pravice, da mu pošilja denar, če ga kaj ima, mati sme zá-nj moliti in o vojskinem času v strahu biti, da bi v boji ne poginil, in kedar pride na odpust, sme zopet oče rediti ga, če se sam noče; sinu je tudi dovoljeno skrbeti zá-se in za davke, pa le tako dolgo, dokler ga država ne potrebuje, ali mu vojaška leta ne poteko.

5. Kedar postane volilec, ne sme poslušati duhovnov in narodnjakov, ampak trobiti v nemčurski rog.

6. Če onemore, naj se mu nekaj podpore dá, pa le, če mu je nemčursko-liberalni glavar bog.

7. Če se oženi in dobi otroke, se ta reč zopet od konca začne.

Slovenski jezik na konji.

Dolgo časa je bil slovenski jezik pod mizo in v kotu, v srednjih šolah za pečjo, pri uradnijah so ga pa celo brecali. Zdaj, hvala Taaffeju, je pa kar na konja skočil. „Brencelj“ namreč iz prav zanesljivih virov zvé,

1. da bodo pisali slovenski po vseh kanclijah, — izvzemši one, kjer bodo pisali, kakor dozda, najraje nemški;

2. da bo tudi po ljudskih in srednjih šolah vse učilo se v slovenskem jeziku, — izvzemši večrazredne ljudske šole, po srednjih šolah pa razrede od prvega do osmega;

3. da dobimo Slovenci tudi slovenske više šole ali vseučilišče — na Vrhniki;

4. slovenski jezik bo v deželi prvi jezik — pri poslih in kmetih, ki nemškega ne znajo.

Zdaj naj pa še kdo reče, da Slovenci ne gremo naprej!

Še nekaj z deželnega zbora kranjskega.

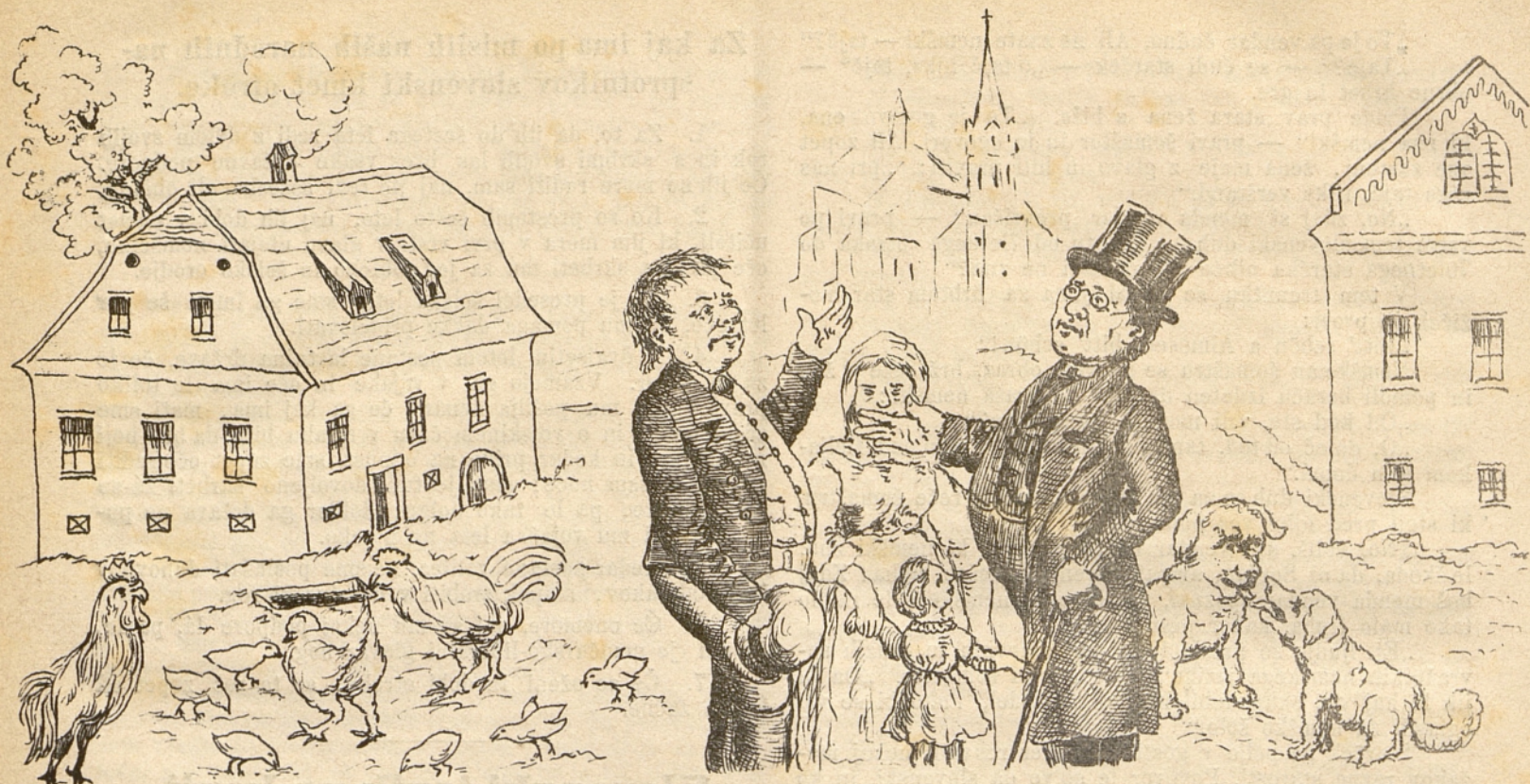
Nek računar je preračunal, da so bile kamniškega Kecejna besede v deželnem zboru jako drage; rekel je namreč trikrat „nein“, t. j. 12 črk, za katerih vsako je dobil po 16 gld., ali po 64 gld. za besedo „nein.“

Dr. Šraj je bil pa vse drugače poceni, pri njem je bilo še več besedi za 1 kr., kakor je črnih jagod na trgu. To je mož, kdor se na to „zastopi“!

 Današnji list se je za nekoliko dni zakasnil zavoljo podob. Ž njim se prične drugo polletje in do vsih, katerim je naročnina potekla, gre nujna prošnja, da bi jo brž ponovili, do tistih pa, ki so ž njo v zaostanku, prošnja, da bi brž vse poravnali, ker moramo tudi mi svoje račune v tiskarnici poplačati.

Opravništvo.

Dokler duhovska bira ni odkupljena, je tako:

Duhovnik. No, kako je oče, kako?

Kmet. Dobro, dobro, gospod oče, hvala Bogu!

Po odkupu bira utegne biti pa tako:

Duhovnik (zá-se). Žalostno, kaka je tu revščina! Kako rad bi pomagal, če bi imel s čem.

Kmet (zá-se). To je tudi ena tistih pijavk, zavaljo katerih sem na kant prišel.